

kan til Nød indrømme, at en Formue- og Indkomstskat sigter rigtigt (Udfordelse af Bern t f en). Ja, det ærede Medlem nikker. Det er ikke altid, vi ere enige, og det glæder mig derfor, at jeg er enig med ham heri, men det ærede Medlem, som er en dygtig Skytte, maa jo vide, at det ikke altid er nok, at man sigter rigtigt; naar der er Forhold, som gør, at man ikke rammer, der hvor man sigter, hjælper det ikke meget, og Nykken er, at saaledes forholder det sig utvivlsomt med Indkomstskatten. Det er saa overordentligt vanskeligt at faa den til at ramme der, hvor man ønsker, at den skal ramme. Den samvittighedsfulde har vanskeligt ved at komme til Klarhed over den Indkomst, han har. Den Ulempe tror jeg imidlertid man vil komme ud over, men netop af samme Grund vil det være forholdsvis let for den mindre samvittighedsfulde Mand at knibe ud, og det er en af de store Vanskeligheder ved Indkomstskatten, fordi den saa meget ofte maa hvile paa et Støn. En Del af de Indvendinger, der ere fremkomne, have i øvrigt netop sigtet paa dette, og jeg skal derfor ikke gentage dem, idet jeg villig skal erkende, at det foreliggende Forslag har svækket ikke saa faa af disse Indvendinger over for mig, og jeg erkender, at det i det hele taget paa mange Punkter, saa vidt det er muligt, har søgt at gøre Indkomstskatten saa god og retfærdig som mulig. At det i det hele betegner et absolut Fremskridt, sammenlignet med Grundlaget for den københavnske Indkomstskat, er ganske vist min Mening. Til Forskel fra andre ærede Medlemmer anser jeg det saaledes for en afgjort Fordel, at dette Forslag har fastslaaet tvungne Selvangivelse. Der er ingen Tvivl om, at derved vil Gennemførelsen med Nødvendighed blive ganske anderledes retfærdig, end naar man ikke har denne, og de Ulemper, den vil føre med sig, kan jeg ikke se have den Betydning, som f. Eks. det ærede Medlem for Kjøbenhavnus 4de Valgfreds (Scharling) mente. Det kan selvfølgelig stille sig lidt vanskeligt for et Menneske, naar han faar disse Skemaer, snart over for en, snart over for en anden Post, at sige med Bestemthed, hvorledes der skal svares paa det og det Spørgsmaal, men han har jo i hvert Tilfælde den Udvej ligefrem at lægge Kortene paa Bordet og over for de Spørgsmaal, der ere gjorte, give de Bepaarelser, som han er i Stand til, og overlade til Ligningskommissionen at uddrage Resultatet deraf. Det er derhos ikke udelukket, tværtimod, det staar ham fuldstændig frit at tage disse enkelte Tvivlsspørgsmaal op, og drøfte dem med Ligningskommissionen, for at han, naar

det virkelig er hans Mening at komme til et retfærdigt Resultat, saa ogsaa kan komme til det. For den mindre samvittighedsfulde vil den tvungne Selvangivelse skabe en Hindring mod at knibe ud. Det vil forhindre, at Folk ere gode Borgere og dog roligt finde sig i ikke svare den Skat, som det er Meningen, de skulde svare. Baade Straffebestemmelserne og hvad der ellers er i Loven i saa Henseende, ville hjælpe dertil. Men netop fordi jeg mener, at denne tvungne Selvangivelse vil bidrage til, at man kommer Sandheden nærmere, tiltaler det mig ganske sikkert ikke, at man er bleven staaende ved tun at fastslaa den for enkelte Lag af Samfundet. Jeg vilde for mit Vedkommende sætte Pris paa, om man lod det være enhver Skattehders Pligt at opgive sin Indtægt, fordi der ogsaa over for de mindre beskattede ellers vil komme en Uretfærdighed. Der er en Mængde smaa Bestillingsmænd, Underofficerer, Bestillingsmænd ved Jærnbannerne, der ved Siden af det, man kan kalde deres faste Indtægt, have saa en saa en anden mindre Bindtægt, som altid vil blive opgivet til Ligningsautoriteterne af deres foresatte, og de ville altsaa absolut blive ramte, som de efter Loven skulde. Men er Mængde med dem ligestillede, der ingen foresatte have, der kunne opløse Ligningskommissionen, ville blive ramte mindre, end Loven bestemmer. Altsaa, i Retfærdighedens Interesse vilde jeg ganske vist ønske, at man lod denne tvungne Selvangivelse gælde for alle Skattehdere. Jeg tror ikke heller, man derfor vilde komme i nogen Vanskelighed. Jeg er endogsaa tilbøjelig til at tro, at det maafe vil være mere vanskeligt for de højere beskattede end for dem med de mindste Indtægter at sige, hvad de have i Indtægt.

Af de andre Bestemmelser er der en, som tiltaler mig ganske særligt. Det er, at man saa bestemt har lagt an paa, at det absolutte Nødvendighedsforbrug er udelukket fra Skat. Derved har man ogsaa faaet det lille Maal af Progression, som er i denne Skat, og som man skal indskrænke sig til, hvis man vil have det ført videre. At man derimod er bleven staaende ved at lade den yderligere Skattenedsættelse begrænses til tre Børn, er mig ganske vist ret uforstaaeligt; thi sikkert er det, at jo flere Børn der er, desto mere formindstes, endogsaa forholdsvis, Skattebønnen. Jeg tror, man snarere burde gaa efter Progression og give desto større Ufflag, jo flere Børn der er; men i alt Fald kan jeg ikke forstaa, at man bliver staaende ved de tre.

Idet jeg altsaa finder, at Lovforslaget